

Súd: Okresný súd Skalica
Spisová značka: 3C/94/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2715202516
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 05. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Božena Michaláčová
ECLI: ECLI:SK:OSSI:2016:2715202516.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Skalica sudkyňou JUDr. Boženu Michaláčovou v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSŤ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, zastúpený splnomocnencom: Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom Grösslingova 4, 811 09 Bratislava, IČO: 36 864 421 proti žalovanej: Slovenská republika, v jej mene Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie 13, 813 11 Bratislava, IČO: 00 166 073, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, taktó

rozhodol:

Súd návrh na prerušenie konania zamietá .

Súd žalobu zamietá .

Súd žalovanej nepriznáva právo na náhradu trov konania.

odôvodnenie:

Žalobca sa žalobami doručenými Okresnému súdu Piešťany dňa 27.9.2012 domáhal, aby súd uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, a to s poukazom na nesprávny úradný postup v súvisiacom exekučnom konaní vedenom na Okresnom súde Piešťany. Tieto žaloby boli na Okresnom súde Piešťany zaevidované pod sp. zn. 7C/199/2012 až 7C/386/2012 a následne spojené uznesením Okresného súdu Piešťany č.k. 7C/199/2012-7 zo dňa 10.10.2012 na spoločné konanie, ktoré bolo ďalej vedené pod spoločnou spisovou značkou 7C/199/2012. Žalobca vo svojich žalobách súčasne vzniesol námietku zaujatosti sudcov Okresného súdu Piešťany a vzhľadom na ich pomer k veci a účastníkom konania žiadal o ich vylúčenie z prejednávania a rozhodovania veci a o prikázanie veci inému súdu. Krajský súd v Trnave uznesením č.k. 11NcC/45/2012-15 zo dňa 22.10.2012 rozhodol, že všetci sudcovia Okresného súdu Piešťany sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania veci sp. zn. 7C/199/2012 a vec prikázal na prejednanie a rozhodnutie Okresnému súdu Skalica, ktorému vec napadla dňa 29.11.2012 pod sp. zn. 2C/439/2012. Okresný súd Skalica následne uznesením č.k. 2C/439/2012-79 zo dňa 11.3.2015 vylúčil predmetnú žalobu na samostatné konanie a bola jej pridelená spisová značka 3C/94/2015.

Žalobca sa žalobou domáhal, aby súd medzitýmnym rozsudkom určil, že žalovaná je zodpovedná za škodu, ktorá vznikla žalobcovi nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Piešťany, pretože tento nerozhodol o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie pre pohľadávku žalobcu, ktorá vznikla neplnením záväzku vyplývajúceho zo Zmluvy o úvere č. 206500005 dlžníkom (povinným): O. P., X.. XX.X.XXXX, (kde po prijatí návrhu na vykonanie exekúcie súdny exekútor prideliť registráciou exekučnej veci číslo EX 5412/2011) postupom, v ktorom by správne interpretoval a aplikoval ust. § 44 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z.z. a rozsudkom rozhodol, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi z titulu majetkovej škody sumu 2.832,60 eur a z titulu nemajetkovej ujmy sumu 566,62 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku a náhradu trov konania. Ďalej v žalobe uviedol, že je právnickou osobou, ktorá vykonáva

na základe registrácie podnikateľskú činnosť v prevažnej miere v oblasti poskytovania krátkodobých úverov a v pozícii oprávneného v exekučnom konaní navrhol písomným podaním postupom podľa § 38 Exekučného poriadku, zvolenému súdnemu exekútorovi vykonať exekúciu pre svoju pohľadávku, ktorá vznikla neplnením záväzku vyplývajúceho zo Zmluvy o úvere č. 206500005 dlžníkom: O. P., nar. XX.X.XXXX, pričom po prijatí návrhu na vykonanie exekúcie súdny exekútor prideliť registráciou exekučnej veci číslo EX 5412/2011. Žalobca citoval ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, poukázal na zmeny v jeho znení v rôznych časových obdobiach a zdôraznil, že podľa tohto ustanovenia platného od 1.6.2010 do 31.5.2011, v exekučnom konaní je založená povinnosť exekučného súdu rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do 15 dní od doručenia takejto žiadosti, ak je exekučným titulom vykonateľné rozhodnutie rozhodcovského súdu, ktoré nemožno stotožňovať s rozhodnutím rozhodcovskej komisie. Exekučný súd rozhodol podľa tvrdenia žalobcu o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie až dňa 1.6.2012 (konanie pritom začalo dňa 6.4.2011), a to rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia po uplynutí zákonom stanovenej doby (omeškanie viac ako 422 dní). Z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu si žalobca uplatňuje náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy v peniazoch. Nesprávny úradný postup charakterizoval: a) nevydaním rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote, resp. v primeranom čase a bez zbytočných prieťahov; b) vykonaním úradného postupu bez splnenia zákonných podmienok. Podľa tvrdenia žalobcu exekučný súd nelegálnym postupom vykonal opätovné posúdenie práva žalobcu na zaplatenie dlhu v časti istiny bez splnenia zákonných podmienok na takýto postup a formálne vyvolal stav, ktorý založil prekážku veci rozhodnutej v právnom vzťahu medzi žalobcom ako oprávneným a dlžníkom ako povinným. Na jednej strane totiž existuje rozsudok rozhodcovského súdu ako exekučný titul, ktorý nie je možné zrušiť pre uplynutie lehoty ust. § 41 ZoRK, avšak je z pohľadu exekučného súdu materiálne nevykonateľný a na druhej strane nie je možné žalobcom iniciovať občianske súdne konanie, požadovať súdnu ochranu práva na zaplatenie istiny s príslušenstvom, lebo existenciou rozhodcovského rozsudku je tu prekážka právoplatne rozhodnutej veci, na ktorú je súd povinný prihliadať ex offico. Žalobca poukázal, že podľa platnej právnej úpravy je rozhodcovský rozsudok rovnocenným exekučným titulom s rozsudkom všeobecného súdu. V predmetnom prípade neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústreďene a so zbytočnými prieťahmi tak, že k vydaniu rozhodnutia o žiadosti pristúpil až po veľmi dlhej dobe. Žalobcovi vznikla podľa jeho vyjadrenia majetková škoda v sume 2.832,60 eur predstavujúca náhradu istiny s príslušenstvom, ktorá viac nemôže byť priznaná právoplatným rozhodnutím všeobecného súdu v občianskom súdnom konaní vedenom proti dlžníkovi zo záväzkového zmluvného vzťahu založeného zmluvou o úvere. Zároveň si uplatňuje náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, pretože samotné konštatovanie porušenia práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Nesprávnym úradným postupom došlo podľa vyjadrenia žalobcu k zmareniu jeho legitímneho očakávania, že správnym a zákonným postupom súdu dôjde k vymoženiu jeho pohľadávky. V prípade včasného rozhodnutia exekučného súdu mohol žalobca včas a efektívne uskutočniť rad iných krokov smerujúcich k zvýšeniu úspechu mimosúdneho zabezpečenia vymožitelnosti jeho pohľadávky, lebo by vedel o zamietnutí žiadosti o vydanie poverenia. Postup exekučného súdu zamedzil žalobcovi správať sa so starostlivosťou riadneho hospodára. Potreba náhrady nemajetkovej ujmy má svoj základ v požiadavke na spravodlivé usporiadanie vzťahov a dosiahnutie adekvátnej nápravy a primeranej satisfakcie za porušenie základných práv a princípov právneho štátu. Žalobca si uplatňuje primeranú náhradu nemajetkovej ujmy za vnútorné zásahy do spoločnosti, ovplyvňovanie podnikateľského plánovania a rozhodovania, porušenie jeho práv, stratu legitímnych očakávaní, že nastane v zákonom čase stav predpokladaný zákonom, stratu dôvery v právo a v spravodlivé riešenie veci a zamedzenie vymoženiu pohľadávky cestou exekúcie sumu 566,62 eur, t.j. 20 % z uplatňovanej istiny s príslušenstvom (hodnoty majetkového práva postihnutého procesnou deformáciou). Žalobca uviedol, že postupoval podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. a písomnou žiadosťou požiadal Ministerstvo spravodlivosti SR o predbežné prerokovanie jeho nároku na náhradu škody, ktoré však do podania návrhu na žiadosť pozitívne nereagovalo.

Žalovaná so žalobou nesúhlasila a žiadala ju zamietnuť z dôvodu nepreukázania základných zákonných podmienok, ktoré sú potrebné pre priznanie náhrady škody v zmysle zák. č. 514/2003 Z.z., súčasne si uplatnila právo na náhradu trov konania. V prvom rade poukázala na neúplnosť a zmatosť podanej žaloby a rovnako i na nejasný titul nároku na náhradu škody, navrhla postup podľa § 43 ods. 1 O.s.p. Poukázala, že v žalobe nie je uvedená ani spisová značka exekučného konania, chýbajú relevantné

údaje ako dátumy doručenia podaní na súd, ktoré majú význam pre posúdenie veci a dátumy, kedy sa žalobca dozvedel o vzniku škody. Žalobca nepriložil ani jeden relevantný dôkaz, v skutočnosti prenáša celú dôkaznú povinnosť na súd napriek tomu, že dôkazné bremeno má znášať sám. Podľa žalovanej nie je zrejmé, či si žalobca uplatňuje právo z titulu nerozhodnutia v zákonnej lehote, z titulu nesprávneho úradného postupu v podobe prietahov, alebo z titulu rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia ako nezákonného rozhodnutia. Čo sa týka prietahov, žalobca neuvádza, aké kroky podnikol na odstránenie neželaného stavu. Žalovaná má za to, že ide o predčasne uplatnený nárok na súde, keďže v zmysle § 15 ods. 1 a § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z. medzi podaním žiadosti o predbežné prejednanie nároku a podaním žaloby o náhradu škody nie je dodržaná zákonná lehota 6 mesiacov. Prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody boli žalovanej doručené dňa 23.4.2012, pričom žaloba na súd bola podaná už dňa 27.9.2012. Žiadosť o predbežné prejednanie nároku mala vady, ktoré žalobca napriek opakovaným výzvam žalovanej neodstránil, neposkytol žiadnu súčinnosť na predbežné prerokovanie podaných žiadostí, preto žalovaná nárok žalobcu nepovažuje za predbežne prerokovaný. Podmienkou úspešného uplatnenia nároku na náhradu škody je 1/ nezákonné rozhodnutie, resp. nesprávny úradný postup, 2/ vznik škody a 3/ príčinná súvislosť medzi nimi, pričom musia byť splnené všetky tri podmienky súčasne. Vo veci samej žiadala žalobu zamietnuť ako neodôvodnenú a nepreukázanú. Žalovaná má za to, že všeobecný súd v konaní o náhradu škody nie je oprávnený posudzovať prietahy v konaní súdu, túto právomoc má iba predseda súdu alebo Ústavný súd Slovenskej republiky. K nesprávne úradnému postupu ďalej uviedla, že namietaným má byť jednak samotný spôsob rozhodnutia (zamietnutie žiadosti), ako i skutočnosť, že k vydaniu rozhodnutia malo dôjsť po zákonom stanovenej lehote. Zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia súdom nemôže byť nesprávnym úradným postupom na účely zákona č. 514/2003 Z.z. a nemôže ísť ani o zodpovednosť za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím. Z ust. § 6 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. a § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyplýva, že pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím je o.i. nevyhnutné, aby nezákonnosť rozhodnutia bola konštatovaná príslušným orgánom, ktorý toto rozhodnutie zmení alebo zruší v konaní o opravnom prostriedku. Táto podmienka nie je splnená, zákonnosť/nezákonnosť nie je možné posudzovať v tomto konaní. Vnútroštátny súd má povinnosť ex officio preskúmať materiálnu správnosť rozhodcovského rozsudku, nekalú povahu rozhodcovskej doložky rozhodcovského súdu a skúmať, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej zmluvy (uznesenie ÚS SR z 03.03.2011, č. k. IV.ÚS 60/2011-13, uznesenie NS SR z 13.10.2011 sp. zn. 3Cdo/146/2011, 3MCdo/11/2010 a 5Cdo/291/2010). K nesprávne postupu spočívajúcemu v rozhodnutí po 15-dňovej lehote žalovaná poukázala, že zo samotnej dikcie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyplýva, že táto lehota sa nevzťahuje na vydanie rozhodnutia v podobe zamietnutia žiadosti o udelenie poverenia, ale týka sa prípadu, keď súd poverí exekútora vykonaním exekúcie. Pokiaľ ide o existenciu prietahov v konaní, žalovaná citovala § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z. (v znení účinnom od 1.1.2013) a upriamila pozornosť na to, že možno vychádzať len z výsledkov vybavenia sťažnosti na prietahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prietahy, z právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, v ktorom sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prietahy v súdnom konaní, právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov alebo z právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Žalobca nepreukázal, že by podal sťažnosť na prietahy, resp. žiadosť o prešetrenie vybavenia sťažnosti alebo že by existovalo niektoré z vyššie uvedených rozhodnutí. Otázkou, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, je kompetentný preskúmať len Ústavný súd SR. Žalovaná vzniesla námietku premĺčania pri každom uplatnenom nároku, pri ktorom došlo k uplynutiu 15-dňovej lehoty od doručenia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia pred dňom 23.4.2009 (t.j. tri roky pred dňom, kedy boli žalovanej doručené prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku). Rovnako mala za to, že žalobca nepreukázal jednak existenciu a ani výšku škody, uplatnené nároky považuje za hypotetické. Žalobca neuvádza, či vecné náklady predstavujú podľa § 17 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. skutočnú škodu alebo ušlý zisk, neuniesol bremeno tvrdenia. Okrem toho žalobca nepreukázal existenciu dlžníka, existenciu právoplatného rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia ani nevyožiteľnosť pohľadávky. Nie je pravdivé tvrdenie žalobcu, že nie je možné vymôcť pohľadávku od dlžníka. Rozhodnutie o zamietnutí iba preukázalo nespôsobilosť konkrétneho rozhodcovského rozsudku byť exekučným titulom, žalobca však mal možnosť získať iný exekučný titul, a to napríklad podaním žaloby na súd. Ak by aj nastala taká situácia, žalobca by musel preukázať, že by mu súd priznal požadované nároky a tiež to, že pohľadávky sú nevyožiteľné v dôsledku pochybenia okresného

súdu, bez ktorého by inak došlo k riadnemu vymoženiu pohľadávky. Túto skutočnosť však žalobca nepreukáže s ohľadom na to, že niektorí dlžníci sú insolventní, niektorí by boli po smrti, atď. Pokiaľ ide o nemajetkovú ujmu, žalovaná nemá za preukázaný tak vznik nemajetkovej ujmy ako ani to, že by sa mala poskytovať jej náhrada v peniazoch. Vznik nemajetkovej ujmy u právnických a fyzických osôb je odlišný. V danom prípade si náhradu škody a nemajetkovej ujmy uplatňuje spoločnosť ako právnická osoba. Odškodnenie právnickej osoby za nemajetkovú ujmu nie je možné vzťahovať na fyzické osoby, ktoré sa na činnosti právnickej osoby zúčastňujú, lebo im ujma priamo nevzniká. Žalobca uvádzaný zánik podnikateľských aktivít a plánov bližšie nekonkretizuje. Požadovaná náhrada vo výške 20 % z istiny nie je podložená reálnymi skutočnosťami, žalovaná považuje spôsob určenia náhrady nemajetkovej ujmy za krajne nesprávny. Okrem toho je potrebné preukázať, že konštatovanie porušenia práva nie je dostačujúcim zadostučinením. Pri priznávaní nemajetkovej ujmy sa prihliada aj na rozpor s dobrými mravmi podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Podľa žalovanej nemožno opomenúť povahu a predmet konaní, v ktorých malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu, pri zohľadnení povahy podnikateľskej činnosti žalobcu. Predmetom exekučných konaní boli pohľadávky zo spotrebiteľských úverov, pričom žalovaná upriamila pozornosť na to, že úverové zmluvy mali formulárový charakter a obsahovali vopred pripravené zmluvné podmienky jednostranne určene veriteľom, ktoré sú nevýhodné pre spotrebiteľov a ktorých zjavným cieľom je zbaviť spotrebiteľov práv, ktoré im vyplývajú z právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa. Žalovaná konštatovala, že praktiky žalobcu sú vnímané verejnosťou negatívne, boli predmetom záujmu Európskej komisie, súdy konštatovali porušovanie práv spotrebiteľa a v konečnom dôsledku práve podnikateľská činnosť žalobcu podnietila zvýšenú potrebu ochrany práv spotrebiteľov na všetkých úrovniach štátnej moci. Žalobca je vnímaný ako spoločnosť využívajúca neprijateľné podmienky, zneužívajúce slabé finančné a právne vedomie nízkopríjmových osôb. Súdy v prípade posudzovania návrhu žalobcu musia preto zvlášť opatrne zvažovať, či poverenie vydajú, s čím je spojená vyššia časová náročnosť vykonania procesného úkonu. Záverom žalovaná poukázala i na absenciu príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom/nezákonným rozhodnutím a uplatnenou majetkovou škodou a nemajetkovou ujmu.

Žalobca podal na tunajšom súde dňa 13.5.2016 návrh na prerušenie konania, ktorým žiadal prerušiť konanie v zmysle ust. § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p. až do právoplatného skončenia konania o náhradu škody pre porušenie práva Európskej únie v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 7C/6/2010. Uviedol, že pred Okresným súdom Prešov prebieha pod sp. zn. 7C/6/2010 konanie o náhradu škody pre porušenie práva Európskej únie, ktorého sa mal podľa žalobného návrhu dopustiť Okresný súd Prešov v exekučnom konaní vedenom proti žalobkyni na základe neprijateľnej rozhodcovskej doložky, v ktorom sa vymohlo plnenie na základe neprijateľnej zmluvnej podmienky, ako aj v rozpore so zákonmi schválenými z dôvodu transpozície smerníc Európskej únie zameranými na ochranu spotrebiteľa na finančnom trhu. V uvedenom konaní vystupuje v postavení žalovaných Slovenská republika zastúpená Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky ako žalovaný v 1. rade a spoločnosť POHOTOVOSTĚ, s.r.o. ako žalovaný v 2. rade, za účasti Združenia na ochranu spotrebiteľa ako vedľajšieho účastníka. Žalobca poukázal na skutočnosť, že Okresný súd Prešov v danom konaní uznesením zo dňa 12.3.2015 v súlade s ust. § 109 ods. 1 písm. c) O.s.p. rozhodol o prerušení konania do rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie o prejudiciálnych otázkach a o predložení prejudiciálnych otázok v nasledovnom znení:

1. Či ide o závažné porušenie práva Európskej únie, ak sa vymôže v exekúcii vedenej na základe rozhodcovského rozsudku plnenie z neprijateľnej podmienky v rozpore s judikatúrou Súdneho dvora Európskej únie?

2. Môže vzniknúť zodpovednosť členského štátu za porušenie komunitárneho práva pred tým, ako účastník konania využije všetky právne prostriedky prislúchajúce mu podľa právneho poriadku členského štátu v konaní o výkone rozhodnutia; vzhľadom na skutkový stav veci môže v tomto prípade vzniknúť táto zodpovednosť členského štátu pred samotným ukončením konania o výkon rozhodnutia a pred vyčerpaním možnosti žalobkyne požadovať vydanie bezdôvodného obohatenia?

3. V prípade, ak áno, je dostatočne jasným a závažným porušením komunitárneho práva konanie orgánu, ktoré opisuje žalobkyňa, vzhľadom na daný skutkový stav, najmä vzhľadom na jej absolútnu nečinnosť žalobkyne a vzhľadom na nevyčerpanie všetkých právnych prostriedkov nápravy umožnených právom členského štátu?

4. Ak ide v tomto prípade o dostatočne závažné porušenie komunitárneho práva, je žalobkyňou uplatňovaná suma škody, za ktorú má zodpovedať členský štát; možno škodu v tomto poňatí stotožňovať s vymoženou pohľadávkou, ktorá je bezdôvodným obohatením?

5. Má vydanie bezdôvodného obohatenia, ako právny prostriedok nápravy, prednosť pred náhradou škody?

Zodpovedanie predmetných prejudiciálnych otázok v konaní prebiehajúcim na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 7C/6/2010 má podľa názoru žalobcu pre ďalší priebeh a rozhodnutie v danom konaní zásadný význam, nakoľko pre vznik nároku na náhradu škody má fundamentálny význam posúdenie správnosti postupu exekučného súdu pri vydaní poverenia na výkon exekúcie na podklade exekučného titulu, ktorým bol právoplatný rozsudok rozhodcovského súdu. Žalobca upriamil pozornosť na to, že niektoré okresné sudy tento záver potvrdili a pristúpili k prerušeniu konania (napr. OS Nové Mesto nad Váhom, OS Bratislava II, OS Pezinok). Žalobca zároveň k návrhu na prerušenie konania pripojil i uznesenie Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom č.k. 11C/355/2012-109 zo dňa 17.12.2014, ktorým súd obdobné konanie prerušil do právoplatného rozhodnutia o prejudiciálnych otázkach, ktoré navrhla predložiť Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti SR Súdnemu dvoru Európskej únie v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 7C/6/2010.

Súd v súlade s § 101 ods. 2 O.s.p. pojednával v neprítomnosti riadne predvolaných účastníkov, keď žalovaná sa z neúčasti na pojednávaní ospravedlnila, pričom nežiadala o odročenie pojednávania. Žalobca ani splnomocnenec žalobcu sa na pojednávanie nedostavili, svoju neprítomnosť neospravedlnili a ani nežiadali pojednávanie odročiť. Súd teda neodročil pojednávanie, nakoľko je toho názoru, že podanie návrhu na prerušenie konania nie je prekážkou, pre ktorú by súd nemohol uskutočniť vo veci pojednávanie. Nie je vylúčené, aby súd o návrhu na prerušenie konania rozhodol na pojednávaní vo veci samej. Súčasne v tejto veci neexistoval iný dôležitý dôvod na odročenie pojednávania. Vo veci bolo možné rozhodnúť aj bez vypočutia účastníkov na základe listinných dôkazov. Na základe uvedeného súd vo veci konal a rozhodol v neprítomnosti účastníkov.

V prvom rade sa súd zaoberal návrhom žalobcu na prerušenie konania.

Podľa § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p., pokiaľ súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na takéto konanie podnet.

Podľa § 109 ods. 1 písm. c) O.s.p. súd konanie preruší, ak rozhodol, že požiada Súdny dvor Európskych spoločností o rozhodnutie o predbežnej otázke podľa medzinárodnej zmluvy.

Vychádzajúc z vyššie citovaného ustanovenia § 109 ods. 1 písm. c) O.s.p. je súd ako autoritatívny orgán rozhodujúci spory a iné právne veci povinný obligatórne prerušiť súdne konanie, ak rozhodol o tom, že požiada podľa článku 267 Zmluvy o fungovaní EÚ (pôvodne čl. 234 Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva) Súdny dvor Európskej únie o vydanie rozhodnutia o predbežnej (prejudiciálnej) otázke. Konanie o predbežnej otázke podľa článku 267 Zmluvy o fungovaní EÚ má povahu osobitného nesporného a medzitýmneho konania, v ktorom Súdny dvor Európskej únie má právomoc vydať rozhodnutie o výklade zakladajúcich zmlúv Únie, o platnosti a výklade aktov inštitúcie, orgánov, úradov alebo agentúr Európskej únie, výklade štatútov orgánov zriadených aktom Rady ES. Konanie o predbežnej otázke pred Súdnym dvorom je inštitútom pôsobiacim v záujme integrácie a zachovania jednoty európskeho práva, pretože v tomto konaní Súdny dvor Európskej únie vydáva rozhodnutia o určitých čiastkových otázkach výkladu a platnosti komunitárneho práva, ktoré je potrebné pre rozhodnutie vnútroštátneho súdu vo veci samej.

V súvislosti s predložením prejudiciálnych otázok povinnosť vnútroštátneho súdneho orgánu požiadať Súdny dvor o vydanie rozhodnutia o predbežnej otázke je zakotvená v druhej vete článku 267 Zmluvy o fungovaní EÚ. Túto povinnosť však nemožno vykladať absolútne, t. j. že vnútroštátny orgán má vždy a za akýchkoľvek okolností povinnosť požiadať o vydanie rozhodnutia o predbežnej otázke. Predpokladom povinnosti začať konanie o predbežnej otázke týkajúcej sa výkladu komunitárneho práva je v zmysle ustálenej judikatúry Súdného dvora predovšetkým skutočnosť, či otázka komunitárneho práva týkajúca sa platnosti alebo výkladu únieového práva je pre riešenie daného prípadu relevantná. Zmyslom riešenia predbežnej otázky nie je rozhodnúť konkrétny spor, ktorý je vo výlučnej kompetencii súdu členskej krajiny, ale zabezpečiť jednotný výklad komunitárneho práva. Rozhodnutie o otázke hraníc aplikovateľnosti únieového práva (tiež o jeho výklade alebo o jeho platnosti), teda, musí mať bezprostredný súvis so sporom prejednávaným vnútroštátnym súdom v tom zmysle, že ho determinuje po stránke právnej. Zároveň prejudiciálna otázka nastolená Súdnemu dvoru EÚ nesmie byť zjavne neopodstatnená a irelevantná vo vzťahu k prebiehajúcemu konaniu, jej potenciálne zodpovedanie musí mať reálny dosah na prebiehajúci spor, a zároveň nesmie ísť o otázku akademickú v tom zmysle, že táto

otázka nemá reálny základ v prejednávacom spore (por. uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici z 30. augusta 2012, sp. zn. 16CoE 228/2012).

Zo zistení tunajšieho súdu (uskutočnených v obdobných konaniach vedených na tunajšom súde, napr. sp. zn. 2C/327/2014, 7C/518/2014, 7C/556/2014) mal súd preukázané, že na Okresnom súde Prešov prebieha pod sp. zn. 7C/6/2010 konanie o náhradu škody pre porušenie práva Európskej únie, v ktorom žalovaný v 1. rade Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky navrhol položiť Súdneho dvoru Európskej únie prejudiciálne otázky, ktorých posúdenie má dôležitý význam pre rozhodnutie v predmetnej právnej veci. Okresný súd Prešov uznesením č.k. 7C/6/2010-269 zo dňa 7.10.2013 rozhodol o prerušení konania do rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie o prejudiciálnych otázkach. Krajský súd v Prešove na základe podaného odvolania uznesením zo dňa 22.12.2014 zrušil uznesenie súdu prvého stupňa a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V odôvodnení uznesenia dospel k záveru, že pokiaľ okresný súd nemá naformulované otázky - predbežné otázky pre Súdny dvor Európskych spoločenstiev, a nerozhodol o tom, že požiada Súdny dvor Európskych spoločenstiev o rozhodnutie o predbežnej otázke, potom nebol dôvod na prerušenie konania do doby rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie o prejudiciálnych otázkach. Rozhodnutie o tom, že požiada Súdny dvor o rozhodnutie o predbežnej otázke musí predchádzať prerušeniu konania. Podľa vyjadrenia v tom konaní žalovanej je predmetom konania zaplatenie žalovanej sumy titulom porušenia práva Európskej únie, ktorého sa mal dopustiť OS Prešov v exekučnom konaní vedenom proti žalobkyni - spotrebiteľke na základe neprijateľnej rozhodcovskej doložky, v ktorom sa vymohlo plnenie na základe neprijateľnej zmluvnej podmienky, ako aj plnenie v rozpore so zákonmi schválenými z dôvodu transpozície smerníc Európskej únie a zameranými na ochranu spotrebiteľa na finančnom trhu. Exekučné konanie nie je skončené a žalobkyňa nevyužila zákonnú možnosť domáhať sa vydania bezdôvodného obohatenia od oprávneného v exekučnom konaní. Zo svojej úradnej činnosti v súvislosti s obdobnými konaniami má súd ďalej z oznámenia Okresného súdu Prešov vedomosť o tom, že konanie vedené na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 7C/6/2010 je na základe uznesenia zo dňa 12. marca 2015 (právoplatné dňa 30.4.2015) prerušené do rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie o otázkach uvedených pod bodom I. predmetného uznesenia. Z uznesenia Okresného súdu Prešov č.k. 7C/6/2010 - 316 zo dňa 12. marca 2015 ďalej vyplýva, že prejudiciálne otázky boli Súdnemu dvoru Európskej únie predložené v znení, v akom uvádza žalobca vo svojom návrhu na prerušenie konania. Súdom je však toho názoru, že potenciálne zodpovedanie prejudiciálnych otázok v znení, v akom boli Súdnemu dvoru Európskej únie predložené v konaní prebiehajúcom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 7C/6/2010, nemá reálny dosah na prebiehajúci spor vo veci vedenej na Okresnom súde Skalica pod sp. zn. 3C/94/2015. Hoci je predmetom konania vedeného na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 7C/6/2010 a rovnako i predmetom tohto konania náhrada škody v súvislosti s postupom súdu v exekučnom konaní, v každom z týchto konaní ide o rôzne štádiá exekučného konania a uplatnený nárok opierajúci sa o iné skutkové tvrdenia. Prejudiciálne otázky v znení, v akom boli naformulované v konaní prebiehajúcom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 7C/6/2010 sa týkajú zodpovednosti štátu za porušenie komunitárneho práva pred tým, ako účastník konania využije všetky právne prostriedky prislúchajúce mu podľa právneho poriadku členského štátu v konaní o výkone rozhodnutia s ohľadom na stále prebiehajúce exekučné konanie, nečinnosť žalobkyne - spotrebiteľky ako povinnej a možnosť domáhať sa vydania bezdôvodného obohatenia. V konaní na Okresnom súde Skalica sa žalobca domáha zaplatenia majetkovej škody a nemajetkovej ujmy od žalovanej SR - Ministerstvo spravodlivosti SR s poukazom na nesprávny úradný postup súdu v exekučnom konaní, ktoré už je skončené, žalobca je oprávneným v exekučnom konaní.

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti má tunajší súd za to, že v tomto konaní nie sú splnené podmienky na prerušenie konania v zmysle ust. § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p.. Súdom nezistil skutočnosti, ktoré by podmieňovali prerušenie konania. Preukázateľne neprebíha iné konanie, v ktorom by sa riešila otázka, ktorá by mohla mať význam pre rozhodnutie súdu. Predloženie prejudiciálnych otázok v konaní vednom na Okresnom súde Prešov v intenciách návrhu žalovanej rozhodnutie o otázke hraníc aplikovateľnosti únieového práva (tiež o jeho výklade alebo o jeho platnosti), musí mať bezprostredný súvis so sporom prejednávaným vnútroštátnym súdom v tom zmysle, že ho determinuje po stránke právnej, ktorá podmienka nebola splnená s poukazom na rozdielne skutkové tvrdenia v uvedených konaniach.

Súdom s poukazom na hore uvedené dôvody návrh žalobcu na prerušenie konania zamietol.

Súd vykonal vo veci dokazovanie oboznámením sa s návrhom, písomným vyjadrením žalovanej, pripojeným spisom Okresného súdu Piešťany sp. zn. 5Er/519/2011 ako i ostatným obsahom spisu a zistil tento skutkový stav veci:

Z pripojeného spisu Okresného súdu Piešťany sp. zn. 5Er/519/2011 mal súd preukázané, že dňa 5.5.2011 podal súdny exekútor JUDr. Rudolf Krutý na Okresný súd Piešťany žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie vo veci oprávneného POHOTOVOSTĽ, s.r.o. proti povinnému O. P. pre vymoženie istiny 1.311,31 € s príslušenstvom. Exekučným titulom v danej veci bol rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného zriaďovateľom Slovenská rozhodcovská a.s., so sídlom v Bratislave sp. zn. SR 13302/10 zo dňa 24.1.2011. Okresný súd Piešťany uznesením č.k. 5Er/519/2011 - 11 zo dňa 23.5.2012 zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie s poukazom na ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, pretože mal za to, že nebola založená právomoc rozhodcovského súdu na prejednanie a rozhodnutie veci z dôvodu, že rozhodcovská doložka je neprijateľná zmluvná podmienka a preto je absolútne neplatná podľa § 53 ods. 4 OZ (tým bolo vyvrátené tvrdenie žalobcu uvedené v žalobe, že súd rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie až dňa 1.6.2012).

Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení účinnom do 31.12.2012 (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z.z.“), štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci a) nezákonným rozhodnutím, b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo d) nesprávnym úradným postupom.

Podľa § 3 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z., zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

Podľa § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehoty, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

Podľa § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z., právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

Podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len "žiadosť") s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

Podľa § 16 ods. 1, 2 zákona č. 514/2003 Z.z., ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde. Každý je povinný bez zbytočného odkladu na požiadanie príslušného orgánu, ktorý koná v mene štátu, písomne oznámiť skutočnosti, ktoré majú význam pre predbežné prerokovanie nároku.

Podľa § 17 ods. 1, 2, 3 zákona č. 514/2003 Z.z., uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

V prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadostučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote, d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

Podľa ustanovenia § 19 ods. 1 veta prvá zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov právo v znení platnom a účinnom ku dňu zamietnutia žiadosti o udelenie poverenia, právo na náhradu škody sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode.

Podľa ustanovenia § 19 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení platnom a účinnom ku dňu zamietnutia žiadosti o udelenie poverenia, lehota neplynie počas predbežného prerokovania nároku podľa § 15 odo dňa podania žiadosti do skončenia prerokovania, najdlhšie však počas šiestich mesiacov.

Podľa článku 48 ods. 2 prvá veta Ústavy Slovenskej republiky, každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

Podľa článku 6 ods. 1 prvá veta Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa ustanovenia § 44 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení platnom a účinnom ku dňu doručenia žiadosti o udelenie poverenia súdu (do 31.5.2011), súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d). Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Podľa § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku, podľa tohto zákona možno vykonať exekúciu aj na podklade vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených.

Podľa § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku v znení účinnom od 1.6.2011, podľa tohto zákona možno vykonať exekúciu aj na podklade vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských súdov a rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených.

V súvislosti s námietkami žalovanej o predčasne podanej žalobe, ako aj o neúplnosti žaloby, súd konštatuje, že neboli dôvody na zastavenie konania v zmysle § 103, § 104 ods. 1 prvá veta O.s.p. V danej veci nebolo sporné, že žiadosť o predbežné prejednanie nároku bola na Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky doručená dňa 23.4.2012. Medzi podaním žiadosti o predbežné prejednanie nároku a podaním žaloby (27.9.2012) nebola dodržaná zákonná lehota 6 mesiacov. Táto však uplynula počas tohto konania. Bolo preto právne irelevantné, že lehota nebola dodržaná ku dňu podania žaloby. Bolo nesporné, že nárok na náhradu škody alebo jeho časť do šiestich mesiacov zo strany žalovanej uspokojený nebol. Tým súd mal splnenú podmienku zo strany žalobcu podľa § 15 a 16 zákona č. 514/2003 Z.z. predbežne prerokovať nárok na náhradu škody s nadriadeným orgánom, ako podmienku právomoci súdu vo veci konať a rozhodnúť.

Súd neodmietol žalobu žalobcu podľa ust. § 43 ods. 1, 2 O.s.p., nakoľko podľa názoru súdu žaloba v danej veci zodpovedá ustanoveniu § 79 ods. 1 O.s.p., keď žalobca uviedol čoho sa domáha, voči komu a z akého dôvodu, a preto nič nebránilo vecnému prejednaniu tejto žaloby.

Súd z vykonaného dokazovania vyvodil ten právny záver, že predmetom konania je žalobcom uplatnený nárok na náhradu majetkovej škody v sume 2.832,60 € a náhradu nemajetkovej ujmy v sume 566,62 € podľa zákona č. 514/2003 Z.z. za nesprávny úradný postup Okresného súdu Piešťany ako exekučného súdu v súvislosti s exekučným konaním vedeným na súde pod sp. zn. 5Er/519/2011. Žalobca nesprávny úradný postup charakterizoval: a) nevydaním rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote, resp. v primeranom čase a bez zbytočných prietahov; b) vykonaním úradného postupu bez splnenia zákonných podmienok.

Súd vychádzal z toho, že zodpovednosť za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom podľa zákona č. 514/2003 Z.z. je osobitnou zodpovednosťou a zodpovednosťou objektívnou (bez ohľadu na zavinenie). Všetky zákonné podmienky vzniku tejto zodpovednosti musia byť splnené kumulatívne. Pri nesplnení čo i len jednej podmienky zodpovednosť za škodu nevznikne. Pri splnení všetkých podmienok naraz sa zodpovednosti za škodu nemožno zbaviť. Základnými predpokladmi vzniku zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom sú: 1/ nesprávny úradný postup, 2/ vznik a existencia škody, 3/ príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a škodou.

Nesprávnym úradným postupom môže byť aj oneskorené vydanie rozhodnutia v dôsledku porušenia stanovených alebo primeraných lehôt na jeho vydanie, lebo znaky nesprávneho úradného postupu má aj nečinnosť štátneho orgánu alebo jeho činnosť, ktorá nie je vykonaná v stanovenej lehote alebo v lehote, ktorá zodpovedá právu na prejednanie veci „bez zbytočných prieťahov“ /čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky/ (por. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30.6.2010 sp. zn. 5 Cdo 126/2009).

V danom prípade mal súd za preukázané, že exekučný súd poverenie nevydal, naopak žiadosť súdneho exekútora o vydanie poverenia zamietol.

Súd má za to, že exekučný súd postupoval v súlade so zákonom. V predmetnej exekučnej veci začalo exekučné konanie na podklade rozhodcovského rozsudku, pričom žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola doručená súdu za účinnosti zákona, ktorý určoval zákonnú lehotu na udelenie poverenia, táto však neplatila pre exekučné tituly podľa § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku. Hoci v čase začatia exekučného konania boli tieto tituly označené ako vykonateľné rozhodnutia rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených, je potrebné za exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku považovať aj rozhodcovský rozsudok z dôvodu zmeny tohto zákonného ustanovenia novelou Exekučného poriadku uskutočnenou zákonom č. 102/2011 Z.z. s účinnosťou od 1.6.2011, ktorá, vychádzajúc z dôvodovej správy k tejto novele, vložím slov „rozhodcovských súdov a“ do § 41 ods. 2 písm. d) odstránila rozporný výklad toho ustanovenia. Odhliadnuc od uvedeného, z ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyplýva, že zákon upravuje procesnú lehotu 15 dní na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie pre prípad, že exekučný súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom. Z ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku nevyplýva, že lehota 15 dní by sa mala vzťahovať na prípad, ak exekučný súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom a žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Naopak, zákon takúto lehotu v prípade negatívneho rozhodnutia exekučného súdu neukladá (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 10.7.2013 č. k. II. ÚS 520/2012-39).

Súd na základe vyššie uvedeného preto konštatoval, že v danom prípade k nesprávnemu úradnému postupu exekučného súdu nedošlo (z pohľadu tvrdeného nedodržania zákonnej lehoty).

Čo sa týka prieťahov v konaní súd zhodne s vyjadrením žalovanej uvádza, že otázku, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov garantované v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, je kompetentný preskúmať len ústavný súd, ktorý ju v súlade so svojou ustálenou judikatúrou preskúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitnosť veci, správanie účastníka a postup súdu (napr. I. ÚS 41/02). Súdne konanie nie je kompetentný preskúmať súd v konaní o náhrade škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z., ale len Ústavný súd Slovenskej republiky na podklade ústavnej sťažnosti. Opačný výklad by znamenal, že by existovalo niekoľko orgánov, ktoré by boli oprávnené v tom istom čase preskúmať postup toho istého súdu z hľadiska vzniku zbytočných prieťahov. Pokiaľ by súd konajúci o náhrade škody mohol hodnotiť postup iného súdu z hľadiska existencie zbytočných prieťahov, znamenalo by to absurdný záver, keďže všeobecné súdy by preskúmavali postup iných všeobecných súdov, pričom uvedené by mohlo smerovať aj k porušeniu inštančného princípu v súdnictve. Vecne príslušné pre rozhodovanie sporov o náhradu škody sú v prvom stupni zásadne okresné súdy, avšak súdy, ktoré môžu porušiť právo fyzických a právnických osôb na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, môžu byť aj súdy vyššieho stupňa - krajský súd, najvyšší súd (porovnaj napr. dôvodová správa k zákonu č. 412/2012 Z.z.).

Súd má za to, že aj keď § 9 zákona č. 514/2003 Z.z. v znení účinnom ku dňu podania žaloby neobsahuje ustanovenia o právomoci prvostupňového súdu rozhodovať vo veciach náhrady škody z titulu prieťahov v konaní až po právoplatnom rozhodnutí oprávneného orgánu o sťažnosti proti prieťahom v konaní, tak z dôvodovej správy týkajúcej sa poslednej novelizácie zákona č. 514/2003 Z.z. jednoznačne vyplýva, že takýmto spôsobom bolo potrebné k citovanému ustanoveniu zákona pristupovať vždy. Novela nezaviedla nič nové, len explicitne vyjadrila, čo bolo zrejmé už pred účinnosťou novely. K doplneniu ust. § 9 zákona č. 514/2003 Z.z. zákonodarcu nepochybne viedla skutočnosť, že práve z dôvodu absencie explicitného vyjadrenia povinnosti súdu vychádzať aj pri posudzovaní nárokov vyplývajúcich z tvrdeného nesprávneho úradného postupu z rozhodnutí oprávneného orgánu o sťažnosti proti prieťahom v konaní (s tým, že takéto nie je v právomoci prvostupňového súdu) prichádzalo v praxi k nejednotnosti vo výklade citovaného zákona a zrejme i k nejednotnosti v konaní pred súdmi. Uvedené podľa názoru súdu vyplýva z bodu 7 dôvodovej správy k návrhu zákona č. 508/2010 Z.z., ktorý novelizuje zákon č. 514/2003 Z.z., podľa ktorej návrh vychádza z platnej úpravy, nakoľko existuje možnosť domáhať sa ochrany svojich práv využitím inštitútu ústavnej sťažnosti v súlade s ustanovením § 127 ods. 1 Ústavy SR.

Žalobca do vyhlásenia rozsudku súdu nepreukázal, že by sa viedlo disciplinárne konanie, riešila sa opodstatnená sťažnosť na prieťahy v konaní, ani že by existovalo právoplatné rozhodnutie Ústavného súdu SR, príp. Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým by bolo v exekučnej veci, od ktorej si uplatňuje nárok na náhradu škody a nemajetkovú ujmu v tomto konaní, konštatované porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov.

K nesprávne úradnému postupu, ktorý mal podľa tvrdení žalobcu spočívať vo vykonaní úradného postupu bez splnenia zákonných podmienok, súd uvádza, že v exekučnom konaní súd nepreskúmaval vecnú správnosť rozhodcovského rozsudku, ale len realizoval svoje oprávnenie vyplývajúce zo zákona, a to z ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, t.j. oprávnenie posúdiť, či tento exekučný titul nie je v rozpore so zákonom. V tejto súvislosti je potrebné poukázať na množstvo rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, v ktorých zaujal jednoznačné stanovisko o tom, že exekučný súd oprávnené a ex offo skúma exekučný titul tak z hľadiska materiálneho ako aj formálneho i v exekučnom konaní (napr. 3Cdo/58/2013 z 3.7.2013, 3Cdo 46/2013 z 14.5.2013, 3Cdo 76/2013 z 3.7.2013). Exekučným titulom v danej veci bol rozhodcovský rozsudok. V exekučnom konaní je súd zo zákona oprávnený a povinný preskúmať rozhodcovský rozsudok i z hľadísk vymedzených v ustanovení § 45 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 26.9.2011 sp. zn. 3 MCdo 11/2010). Už v štádiu rozhodovania o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie je exekučný súd konajúci o návrhu na nútený výkon právoplatného rozhodcovského rozsudku v zmysle § 44 ods. 2 Exekučného poriadku oprávnený aj bez návrhu (ex offo) okrem iného i skúmať, či rozhodcovská zmluva medzi zmluvnými stranami bola uzavretá platne (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 10.10.2012 sp. zn. 6 Cdo 105/2011).

Nesprávny úradný postup možno vymedziť tak, že ide o porušenie právnou normou predpísaného postupu štátneho orgánu, alebo účelu postupu štátneho orgánu, či už súvisí alebo nesúvisí s rozhodovacou činnosťou štátneho orgánu a ak tento postup nenašiel svoj bezprostredný výraz vo vydanom rozhodnutí (rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo 24/04). Samotné rozhodnutie o zamietnutí žiadosti na vydanie poverenia tak nemožno považovať za nesprávny úradný postup súdu, pretože postup súdu našiel vyjadrenie v rozhodnutí, nebol neefektívny (rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky z 29.6.1999 sp. zn. 2 Cdom 129/97). Výsledkom rozhodovacej činnosti súdu je, že súd žiadosti o vydanie poverenia vyhovie, alebo žiadosť zamietne. Zo zákona nevyplýva, že kogentne musí vždy súd žiadosti vyhovieť. Práve táto rozhodovacia činnosť je podstatou súdnictva a nemožno ju vyhodnotiť ako nesprávny úradný postup (uznesenie Najvyššieho súdu Českej republiky z 25.8.2009 sp. zn. 25 Cdo 1018/07).

Z týchto skutočností potom vyplýva, že žalobca nesplnil prvú podmienku zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, keď nepreukázal nesprávny úradný postup. Súd v konečnom dôsledku dospel k záveru, že žalobca neuniesol dôkazné bremeno ani pokiaľ ide o ostatné predpoklady vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci nesprávnym úradným postupom, keď v konaní nepreukázal vznik škody a ani príčinnú súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom exekučného súdu a škodou.

Podľa § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk. Skutočnou škodou sa aj v zmysle § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka rozumie ujma spočívajúca v zmenšení majetkového stavu poškodeného. Ide v podstate o rozdiel v hodnote poškodeného majetku pred spôsobením škody a po spôsobení škody na majetku. Ušlý zisk predstavuje to, čo poškodenému ušlo v dôsledku spôsobenia škody; inak povedané v dôsledku spôsobenia škody nedošlo k zväčšeniu (rozmnoženiu) majetku, hoci sa to pri predpokladanej činnosti dalo očakávať.

Vzťah príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a škodou je vzťahom príčiny a následku, ktorý musí byť priamy, bezprostredný, neprerušovaný, nestačí, ak je iba sprostredkovaný. Pri zisťovaní príčinnej súvislosti treba v dôsledku toho skúmať, či v komplexe skutočností prichádzajúcich do úvahy ako príčina škody existuje skutočnosť, s ktorou zákon spája zodpovednosť za škodu. Teda nesprávny úradný postup môže mať za následok vznik zodpovednosti podľa zákona č. 514/2003 Z.z. len vo vzťahu k takému zmenšeniu majetku žalobcu, ktoré bolo priamo a nesprostredkovane spôsobené práve a len týmto postupom; teda postupom, ktorý by bol z hľadiska zmenšenia majetku žalobcu rozhodujúcim, t.j. ak by nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu, jeho majetok by sa nezmenšil.

Účastníci konania majú procesnú dôkaznú povinnosť, t.j. povinnosť uviesť dôkaz na preukázanie tvrdených skutočností. Procesný dôsledok spojený s dôkaznou povinnosťou môže mať za následok neunesenie dôkazného bremena. Účastník, ktorý neoznačil dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení, nesie za predpokladu, že ním tvrdená skutočnosť nebola inak preukázaná, nepriaznivé následky v podobe takého rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu zisteného na základe ostatných vykonaných dôkazov.

Žalobcom tvrdená majetková škoda v sume 2.832,60 € mala predstavovať náhradu istiny s príslušenstvom, ktorá podľa jeho tvrdenia viac nemôže byť priznaná právoplatným rozhodnutím všeobecného súdu v občianskom súdnom konaní vedenom proti dlžníkovi zo záväzkového zmluvného vzťahu založeného zmluvou o úver.

Žalobca napriek márnemu poučeniu podľa § 120 ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku (doručenému splnomocnencovi žalobcu dňa 18.4.2016) svoje tvrdenia o škode v žalobe všeobecne popísané žiadnym spôsobom nepreukázal a ani do doby vyhlásenia uznesenia, ktorým sa končí dokazovanie nepredložil alebo neoznačil žiadne dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, pričom určenie výšky škody v žalobe nie je dôkaz o vzniknutej škode. Žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal z akého dôvodu sa nemôže domáhať plnenia od povinného na základe žaloby pred všeobecným súdom. Súd sa nestotožňuje s tvrdením žalobcu, že by vydaním rozhodnutia o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie došlo k založeniu prekážky veci rozhodnutej. V prípade, že exekučný súd odmietol udeliť poverenie na vykonanie exekúcie z dôvodu absolútne neplatnej rozhodcovskej doložky, ktorá mala založiť právomoc rozhodcovského súdu vo veci konať a rozhodnúť, stáva sa rozhodcovský rozsudok nulitným aktom (paaktom), ktorý netvorí prekážku res iudicatae. Tomu nasvedčuje aj právna prax, žaloby množstva iných veriteľov na zaplatenie pohľadávok nevyvozených v predošlých exekučných konaniach v dôsledku nevykonateľných exekučných titulov (aj rozhodcovských rozsudkov) sú súdmi bez problémov prejednávané a rozhodované. Žalobca tak v konaní nepreukázal reálny vznik škody v tvrdennej sume 2.832,60 € a rovnako nepreukázal ani existenciu príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom exekučného súdu a tvrdenou škodou.

Pokiaľ ide o nárok žalobcu na nemajetkovú ujmu uplatnenú žalobou v tomto konaní, túto môže súd priznať s ohľadom na § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. Žalobca svoj nárok o náhradu nemajetkovej ujmy odôvodnil tým, že márnym plynutím času boli reálne ohrozené jeho legitímne očakávania, že správnym postupom súdu dôjde k vymoženiu jeho pohľadávky. Žalobca si uplatňuje ako primeranú náhradu nemajetkovej ujmy za vnútorné zásahy do spoločnosti, ovplyvňovanie podnikateľského plánovania a rozhodovania, porušenie jeho práv, stratu legitímnych očakávaní, že nastane v zákonom čase stav predpokladaný zákonom, stratu dôvery v právo a v spravodlivé riešenie veci a zamedzenie vymoženiu pohľadávky cestou exekúcie sumu 566,62 eur, t.j. 20 % z uplatňovanej istiny s príslušenstvom. Výška nemajetkovej ujmy v peniazoch sa určuje s prihliadnutím najmä na a/ osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, b/ závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, c/ závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote, d/ závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení. Súd má za to, že tak, ako sú v zákone koncipované tieto podmienky, vzťahujú sa skôr na poškodeného -

fyzickú osobu, okrem písm. b/. Napriek tomuto však ani nemajetková ujma sa nepriznáva automaticky len na základe konštatovania nedodržania zákonnej lehoty, keď aj tu platí povinnosť jej preukázania. Rovnako ako pri vzniku škody je poškodený povinný nielen tvrdiť, ale aj preukázať vznik nemajetkovej ujmy, resp. uviesť skutočnosti, na ktorých základe bude možné podľa zákonom určených kritérií posúdiť vznik a rozsah ujmy. Žalobca nepreukázal tvrdenia, že nesprávnym úradným postupom exekučného súdu bola vyvolaná situácia, ktorá ovplyvnila jeho ďalšie podnikateľské postupy a spôsobila neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať. Žalobca v danom prípade nepreukázal tvrdené následky nesprávneho úradného postupu exekučného súdu, keď nepreukázal vznik nemajetkovej ujmy, ako objektívne zistiteľného stavu, ktorého existencia musí byť preukázaná nad všetky pochybnosti a ani jej závažnosť a okolnosti vzniku tvrdenej ujmy, a tak neunesol dôkazné bremeno ani o tejto časti žaloby. Súd zároveň nevidel žiaden dôvod pre finančnú satisfakciu vo forme nemajetkovej ujmy.

Podľa názoru súdu sa žalobca snaží predmetnou žalobou eliminovať po finančnej stránke svoje nesprávne obchodnoprávne rozhodnutia vo svojej podnikateľskej aktivite. Nepochybne žalobcovi musela byť všeobecne známa vzhľadom na predmet jeho podnikania (poskytovanie úverov z vlastných zdrojov), a to ešte pred podaním návrhu na vykonanie exekúcie, rozhodovacia prax všeobecných súdov v danej problematike rozhodcovských rozsudkov. Z množstva exekučných konaní, ktoré sú vedené na všetkých súdoch Slovenskej republiky je súdu známe, že žalobca využíval práve rozhodcovské doložky a o jeho nárokoch rozhodovali rozhodcovské súdy, ktoré nerešpektovali ustanovenia právnej úpravy o ochrane spotrebiteľov a priznávali žalobcovi aj také plnenia, ktoré boli nedôvodné pre zjavne neplatné zmluvné podmienky. V tejto súvislosti súd nad rámec prejednávanej veci poukazuje aj na spôsob uplatnenia majetkovej škody a nemajetkovej ujmy zo strany žalobcu. Je známou skutočnosťou, že žalobca podal na súdy Slovenskej republiky množstvo žalôb, ktoré sa týkajú tých istých účastníkov a ich skutkový základ je rovnaký (oneskorené rozhodnutie súdu v exekučnom konaní a z toho vyplývajúci nesprávny úradný postup exekučného súdu). Súdu je zároveň z jeho rozhodovacej činnosti známe, že v súvislosti s jedným rozhodnutím exekučného súdu v jednom exekučnom konaní - zamietnutím žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie (teda v súvislosti s jedným tvrdeným nesprávnym úradným postupom exekučného súdu) žalobca podáva dve žaloby, jednu s interným označením žalobcu „NZZP“ a druhú s označením „ISTINA RS“. V žalobe s označením „NZZP“ žalobca požaduje zaplatenie majetkovej škody v sume 125,- € a nemajetkovej ujmy vyčíslenej v sume 55,- € za každý mesiac omeškania v činnosti exekučného súdu. Súd na tomto mieste považuje za potrebné poukázať aj na to, že v jednotlivých žalobách nekorešponduje žalobcom tvrdený dátum rozhodnutia súdu so skutočným dátumom rozhodnutia, keď exekučný súd vydal predmetné rozhodnutie aj niekoľko mesiacov pred žalobcom tvrdeným dátumom, a preto žalobcom vyčíslené omeškanie exekučného súdu (a z toho plynúce aj vyčíslenie nemajetkovej ujmy) je zavádzajúce a nesprávne. V žalobe s označením „ISTINA RS“ žalobca zasa požaduje zaplatenie majetkovej škody v sume predstavujúcej náhradu istiny s príslušenstvom, ktorá podľa tvrdenia žalobcu viac nemôže byť priznaná právoplatným rozhodnutím všeobecného súdu a nemajetkovej ujmy vyčíslenej v sume 20 % z uplatňovanej istiny s príslušenstvom. Žalobca si tak v súvislosti s jedným a tým istým tvrdeným nesprávnym úradným postupom exekučného súdu uplatňuje dvakrát nemajetkovú ujmu, pričom v každom prípade používa iný spôsob výpočtu jej výšky.

Na základe vyššie uvedených skutočností súd dospel k záveru, že v tejto veci neboli preukázané zákonné predpoklady vzniku zodpovednosti žalovanej podľa zákona č. 514/2003 Z.z., a preto súd žalobu ako nedôvodnú v celom rozsahu zamietol.

Pokiaľ ide o vznesenú námietku premlčania zo strany žalovanej súd uvádza nasledovné: Premlčanie sa podľa ustálenej súdnej praxe skúma len u existujúceho nároku. Preto, keď súd dospel k záveru, že nárok žalobcu nevznikol, vznesenou námietkou premlčania sa taktiež už nezaoberal. Súd zároveň poznamenáva, že žalovaná vznesla námietku premlčania pri každom uplatnenom nároku, pri ktorom došlo k uplynutiu 15-dňovej lehoty od doručenia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie pred dňom 23.4.2009. V tomto prípade bola žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie doručená na súd až dňa 5.5.2011, a teda v konečnom dôsledku vznesená námietka premlčania na daný prípad ani nedopadá.

Súd ďalej uvádza, že v prípade, ak sa v odôvodnení nezaoberal konkrétnou námietkou účastníkov konania, urobil tak preto, že daný argument a taktiež odpoveď naň nepovažoval pre rozhodnutie za rozhodujúce (RuizTorija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s.12, § 29; HiroBalani c.

Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

Len pre úplnosť súd uvádza, že žalobca vo svojom žalobnom petite žiadal najprv vo veci rozhodnúť tzv. medzitýmny rozsudkom (§ 152 ods. 2 O.s.p.). K tomu súd uvádza, že ak súd uzná, že je tu dôvod pre postup podľa § 152 ods. 2 O.s.p., môže vydať medzitýmny rozsudok aj bez návrhu účastníka konania, Ak súd takémuto návrhu účastníka konania na vydanie medzitýmneho rozsudku nevyhoví, nevydáva o tom zvlášť rozhodnutie a s týmto návrhom sa nemusí vyporiadať v odôvodnení rozhodnutia o veci samej.

Súd má za to, že mu nič nebránilo na jednom pojednávaní súčasne rozhodnúť o zamietnutí návrhu žalobcu na prerušenie konania, ako i o zamietnutí žaloby vo veci samej, nakoľko právo žalobcu na súdnu ochranu, osobitne jeho možnosť konať pred súdom je zabezpečená tým, že žalobca má možnosť podať opravný prostriedok tak proti rozhodnutiu súdu, ktorým zamietol jeho návrh na prerušenie konania, ako i proti výroku rozhodnutia, ktorým zamietol jeho žalobu vo veci samej. V tejto súvislosti súd považuje za potrebné navyše uviesť, že ako vyplýva aj z rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky základnou povinnosťou súdu a sudcu je zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie. Táto povinnosť vychádza z ust. § 6 O.s.p., ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná. Sudca je podľa § 117 ods. 1 O.s.p. povinný robiť vhodné opatrenia, aby sa zabezpečilo splnenie účelu pojednávania a úspešné vykonanie dôkazov. Súd je názoru, že súčasným rozhodnutím o zamietnutí návrhu žalobcu na prerušenie konania a o zamietnutí žaloby vo veci samej bol rešpektovaný účel konania v zmysle § 6 O.s.p., t.j. aby ochrana práv všetkých účastníkov konania bola účinná a rýchla, čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (právo na spravodlivé súdne konanie) a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (právo na to, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prieťahov). Súd poukazuje tiež na to, že žalobca podal žalobu na Okresný súd Piešťany dňa 27.9.2012. Napriek tomu, že prvé uznesenie Okresného súdu Prešov o prerušení konania sp. zn. 7C/6/2010 bolo vydané dňa 7.10.2013, ktoré bolo zrušené rozhodnutím krajského súdu zo dňa 22.12.2014 a následne bolo konanie vedené na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 7C/6/2010 na základe uznesenia zo dňa 12. marca 2015 (právoplatné dňa 30.4.2015) prerušené do rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie o predložených prejudiciálnych otázkach, žalobca podal návrh na prerušenie konania podaním doručeným súdu dňa 13.5.2016, keď na deň 17.5.2016 bolo vytyčené vo veci pojednávanie. Napriek tomu, že žalobca mal vedomosť o prerušení konania vedenom na Okresnom súde Prešov (je účastníkom tohto konania) už v roku 2013, odkedy mu bol známy dôvod na prerušenie konania (skutočnosť, že rozhodnutie o prerušení konania nebolo vtedy právoplatné pritom nie je v danom postupe žalobcu rozhodujúca), príp. v prvej polovici roka 2015, kedy už bolo predmetné konanie vedené na Okresnom súde Prešov právoplatne prerušené, podal návrh na prerušenie konania až tesne pred vytyčeným termínom pojednávania vo veci. Súd má za to, že žalobca svojím konaním postupoval v rozpore so zásadou hospodárnosti konania v rámci svojej súčinnosti so súdom v konaní, v ktorom sa sám domáhal ochrany svojich práv.

O náhrade trov konania súd rozhodol s použitím ust. § 151 ods. 1 a 2 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že úspešnej žalovanej nepriznal právo na náhradu trov konania. Žalovaná si síce uplatnila náhradu trov konania, avšak trovy konania nevyčísliła ani do troch pracovných dní od vyhlásenia rozhodnutia vo veci (§ 151 ods. 1 O.s.p.). Súd vo výroku vyhláseného rozhodnutia rozhodol o priznaní náhrady trov konania žalovanej tak, ako budú vyčíslené v písomnom vyhotovení rozhodnutia. S použitím ustanovenia § 151 ods. 2 O.s.p. ak účastník v lehote podľa odseku 1 trovy nevyčísli, súd mu prizná náhradu trov konania vyplývajúcich zo spisu ku dňu vyhlásenia rozhodnutia s výnimkou trov právneho zastúpenia; ak takému účastníkovi okrem trov právneho zastúpenia iné trovy zo spisu nevyplývajú, súd mu náhradu trov konania neprizná a v takom prípade súd nie je viazaný rozhodnutím o prisúdení náhrady trov konania tomuto účastníkovi v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Vzhľadom k tomu, že žalovaná nevyčísliła trovy konania a z obsahu spisu jej žiadne trovy nevyplývajú, súd nie je viazaný rozhodnutím o prisúdení náhrady trov konania žalovanej v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí a v písomnom vyhotovení rozhodnutia žalovanej náhradu trov konania nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa doručenia jeho písomného vyhotovenia, cestou podpísaného súdu, ku Krajskému súdu v Trnave, dvojmo.

Odvolanie sa podáva na súde, proti rozhodnutiu ktorého smeruje (§ 204 ods. 1, veta prvá O.s.p.). Odvolanie musí mať náležitosti požadované ustanovením § 42 ods. 3 O.s.p., tzn. musí obsahovať označenie súdu, ktorému je určené, označenie účastníkov konania, prípadne ich zástupcov, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, a musí byť podpísané a datované.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 O.s.p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha (§ 205 ods. 1 O.s.p.).

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, že súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, že doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a) a že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2, písm. a/-f/ O.s.p.)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie (§ 205 ods. 3 O.s.p.)

Skutočnosti alebo dôkazy, ktoré neboli uplatnené pred súdom prvého stupňa, sú pri odvolaní proti rozsudku alebo uzneseniu vo veci samej odvolacím dôvodom len vtedy, ak sa týkajú podmienok konania, vecnej príslušnosti súdu, vylúčenia sudcu (prísediaceho) alebo obsadenia súdu, ak má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej, ak odvolateľ nebol riadne poučený podľa § 120 ods. 4 a ak ich účastník konania bez svojej viny nemohol označiť alebo predložiť do rozhodnutia súdu prvého stupňa (§ 205a ods. 1 O.s.p.)